

at gaa for vidt, idet jeg for saa vidt er enig med den ærede Kultusminister; men hvis der maatte være Medlemmer i denne Sal, som sympathisere med den Anstuelse, som den paagældende Politiker ved denne Leilighed udtalte, tror jeg, det maa erkjendes, at, hvad der er slet her fra Kultusministerens Side, er en særdeles lempelig Fremgangsmaade. Der kan nemlig ikke være nogen Tvivl om, at den naturligste Fortolkning af Lærer Andersens Ytringer er den, at han bestred Kongens Ret til at kalde sig Konge, og naar Ministeren har gjort en modsat Fortolkning til sin — en Fortolkning, som i og for sig er mindre naturlig, og som er mest fjernet fra den, der lige strax maa fremstille sig for Forespørgslingen — tror jeg ikke, det kan negtes, at den Fremgangsmaade, der er brugt imod ham, er lemsældig.

Sable: Som den, der har været til Stede ved det Møde, der har givet Anledning til Mit, hvad der siden er paafølgt, finder jeg mig opfordret til lige fra Først af at benegte Rigtigheden af, at der i Lærer Andersens Tale kunde være Spørgsmaal om den mindste Grad af nedsettende Ytringer mod Kongen. Over for alle andre Vidnesbyrd vil jeg strax benegte, at der af denne Tale kunde udledes det mindste Gran af nogen Nedsættelse over for Kongen. Dette begynder jeg med; thi jeg er overbevist om, at, da denne Sag ikke er endt og ikke vil blive endt hermed, saa skulle vi nok sørge for, at det bliver godtgjort, at, hvad der ved denne Leilighed er kommet frem, er kommet frem paa en saadan Maade, at Skæbningen ikke ligger hos den Mand, som nu staar — det vidner jeg — ustyldig rettesaf, ustyldig, aldeles ustyldig. Seg vil sige, at jeg har saamegen Agtelse for den nuværende Ministers Sandhedskærlighed, at jeg ikke nærer den mindste Tvivl om, at, hvis han havde siddet paa det Sted, hvor jeg sad, og havde hørt det, som jeg hørte, vilde han aldrig nogensinde have givet Andersen en Trettesættelse. Efter at jeg har sagt dette om selve Sagen, og det er det Æneste, der kan siges om den Ting — Andersen selv holde vi nu fremdeles udenfor Sagen — kommer jeg saa til, hvad denne Forespørgsel da egentlig gjælder. Seg vil da sige, at, naar det ærede Medlem for Thy (Sagd) taler om, at Rigsdagen gjøres til en Lumleplads for sliige smaalige Forespørgsler, saa ligger der i, hvad der her er foregaaet, noget ganske Andet end Smaa-ting. Seg skal tillade mig at gjenmemgaa dette lidt næiere. Den ærede Minister læser op, hvad en Skolelærer er pligtig til efter en Forordning af 1814. Men der er kommet en anden Forsatning i Danmark siden den Tid; der er givet alle Statsborgere Leilighed til uden for deres Embeds-gjerning at have Meninger om Tingene her i Landet, og de Herrer, der sidde paa den modsatte Side, have i rigeligt Maal ladet deres Embedsmænd gjøre Brug af denne Ret til andre Læder

og paa en ganske anden Maade end den Mand, som nu talte, thi han talte loyalt om sin Konge.

Formanden: Da det — ved en Slutning, men ved en nødvendig Slutning — fremgaar af det ærede Medlems Ytringer, at de Modstandere, han talte om, ikke skulde have talt loyalt om Kongen, kan jeg ikke finde det rigtigt at fremsætte saadanne Ytringer.

Sable: Jeg har ikke lagt en saadan Mod-sætning i mine Ord og mener, at den ikke vilde være kommen frem, hvis ikke den ærede Formand havde gjort opmærksom derpaa.

Formanden: Det er mig en Tilfreds-stillelse paa Thingets Vegne at modtage denne Erklæring, at der ikke er tilsigtet noget Fornærmeligt ved det ærede Medlems Ytringer.

Sable: Dette var nu det Første. Den ærede Minister har altsaa paaberaabt sig en gammel Lov, udsærdiget under Enevælden og brugende Udtrykt, som aldeles ikke kunne passe over for den nuværende Forsfatning; thi hvor kan man dog forlange, at en Mand i et frit Land skal vise Beskedenhed (Munterhed). Ja, de Herrer le derad. Hvor kan man forlange, at i et frit Land, hvor enhver Mand skal føle sig som den, der er Deltager i saadanne Rettigheder, skal være tvungen til over for Folk at vise en vis lobbefalet Beskedenhed? Det vil ikke kunne ske under den frie Forsfatning, og vi tilbagevise, at der paalægges noget Saadant gennem vor nuværende Regjering. Dette var det Æne. Nu komme vi til en hel Retsforfølgning om denne Sag. De ærede Herrer, det ærede Medlem for Kjøbenhavns 6te Valgkreds (Sindenburg) kunne tale i nok saa høie Toner om de 6 Vidner, og saa mange Andre kunne tale om Politiretten Rigtighed, men her er en Grundlov, som for 25 Aar siden siger, at denne Rettergang ikke mere er tilstrækkelig her i Danmark; thi den siger, at Offentlighed og Mundtlighed skal, saa snart og saa vidt ske kan, gjen-nemføres ved hele Retspleien. Naar den frie Forsatning for 25 Aar siden siger dette, hvad siger den saa? Den siger: Den gamle Retspleie er ikke tilstrækkelig Borgen for, at vore Medborgere ske Ret her i Landet. Derfor blev den indført, og de ærede Herrer, som have haft den vigtigste Del i at indføre Forsatningen her i Landet, have ikke endnu forelagt en Lov om, at Mundtlighed og Offentlighed i Retspleien skal indføres her i Landet (Modsigelse). Dette var det Næste. De Herrer ere saa særdeles tilfredse med, at, naar der sker Et og Andet over for en Medborger, henviser man Sagen til Rettergang eller til offentligt Forhør og faar en Udskrift deraf, og saa skal det saaledes Fremkomne holdes for aldeles uomtviste-